

НЕИН

I

→ това е зрякост

Огледалото пред което стоеше, отразяваше стройната му фигура. Държеше в ръцете си няколко вратовръзки и както винаги се колебаеше в съчетанието на цветовете. Предстоеше му интервю за работа и му се искаше да се облече спортно – елегантно. Знаеше, че в тази компания се държеше на външния вид, но не искаше да изглежда твърде официално. Все пак не отиваше на опера или бал, за да бъде твърде педантичен в избора си.

В крайна сметка избра комбинацията която му предаваше вид на човек със самочувствие, който не робува на модни тенденции, но се съобразява с тях в избора на дрехи. Хвърли последен поглед към огледалото и оставайки доволен от видяното, облече карираното си бежаво сако и оформи горния край на вратовръзката с иглата, която си беше купил от един антиквариат. Имаше слабост към старите вещи. Обичаше да ги докосва и да си представи как ще стоят на дадено място в ергенската му боксониера, за която плащаше на чичо си, по роднински, не толкова символичен наем.

Беше готов да отстоява себе си, въпреки че това носеше риск в получаването на работата. Провали се вече на едно интервю, макар че вътрешно си беше обещал да допусне компромис, стига той да не гложди в последствие съвестта му. Но онзи непрекъснато потящ се шеф му изреди толкова изисквания, звучащи като забрани, че дори и ангел не би могъл да бъде изряден.

Все още не бе решил какво поведение да избере за предстоящото интервю. Имаше информация, че човекът с който щеше да разговаря започва беседата с лекция за лоялността. Още като студент се беше сблъсквал с нея по време на изпитите и знаеше колко разтегливо можеше тя да се тълкува, особено ако бъде вкарана в комбинация с човешкия егоизъм. Не че той не бе присъщ на всеки човек, макар и в различни норми, но усилията на някой да му внушава, че природното може да бъде "надиграно" със словестни каламбури, често го караше да приема подобни лекции като израз на зле прикрито лицемерие.

Мислите му бяха прекъснати от звука на рязко натиснати автомобилни спирачки, които му напомниха че ще трябва да побърза, ако иска да вземе такси и да стигне навреме. Взе в ръка наскоро купения си шлифер и с присъщата му суетност хвърли последен поглед към огледалото. Направи вечната си гримаса с устни, сякаш да си покаже, че е готов за "битка", която все още не знаеше как ще започне. Заклучи и с присъщата си подскачаща походка пое към новото си житейско предизвикателство...

След близо час вече беше пред сградата на компанията, която от доста време водеше силна рекламна кампания по канали, кабеларки, вестници и билбордове с мото "С нас светът е"

твой!". Явно някой космополит бе решил, че светът е лесно разменим и често преминаващ от едни ръце в други, щом като твърдение от този род бе прието да внушава и да привлича хора с превратни представи за това какво всъщност е самият свят...

Остави полагащото се ресто на таксиджията и стъпи на тротоара, поръсен от някоя чистачка с няколко капки вода, за да покаже на минувачите, че и това придава хигиена на един неин свят, затворен между метлата и кофата за боклук.

Огледа се във витрината на бутиковия магазин и с неудоволствие забеляза гънките на шлифера си, отпечатали позата му от таксито. Отправи поглед към входа на сградата и с лице, издаващо емоция, направи крачка към наперения портиер на пенсионна възраст,

който вероятно се бе взел на сериозно като човек, контролиращ пропускателния режим в

обетованата земя. Очакваше въпрос за посещението си, но ръката на портиера му посочи бюрото във фоайето, от което май зависеше дали целта на едно посещение ще приключи до него, или ще има развитие...

От опит знаеше, че в подобни случаи изходът бе в ръцете на посетителя. Особено при спазената и тук традиция зад бюрото да стоеше перхидролено младо момиче със служебна усмивка на лицето. Извади от малкото джобче на сакото си визитката на човека, за когото работеха повече от хиляда души и с третиран дрезгав глас помоли за ориентир към кабинета му. Получи го след изпитателния поглед на барбито, която явно нямаше опит да отреагира при подобна атака от посетител. Не че бе нещо кой знае колко оригинална, но при такава ситуация на преден план стеснението на посетителя се прехвърляше върху посрещания, тъй

като стоящия пред теб започва да мисли за степента ти на близост с боса. Оказа се, че силният човек е направил кабинета си далеч от небето и близо до земята, сякаш за да

демонстрира здравата си връзка с реалността. Не се нуждаеше от асансьора за да стигне до първия етаж. Изкачи стълбите и без колебание отвори вратата с табелката на човека, с когото показания трик нямаше как да мине. Визитката бе получил от неговия шофьор,

живеещ на съпругески начала с жена, имала кратък любовен триъгълник с него. Беше го уверила, че ще бъде приет без задължителното за ден и час записване. Вярваше на думите ѝ и спокойно прекрачи прага на стаята.

Изненада се изписа на лицето на стоящата до прозореца жена от внезапното му влизане. Бе извършил нужното свещенодействие на възпитания човек – да почука, но не изчака да чуе потвърдителната покана. Жената стоеше в поза на крадец, втренчила поглед в бижутото пред нея – златна гривна със змийски инкрустации. Явно бе подарък, поднесен и скоро, тъй като и двете и ръце бяха заети – едната с обвитата с плюш кутийка, другата – със самото бижу.

Неудобството ѝ личеше отвсякъде. Навикът на жените да съпреживяват

отново и отново моменти на зачитане от мъже, имащи възможностите да правят подобни жестове, този път и направи лоша шега. Външен човек стана свидетел на нейна слабост. Лицето ѝ бързо смени цветовете на възбудата с този на студенината. С отчетлив жест постави гривната в кутийката и до момента на прибирането ѝ в шикозната чанта показва нагледно, че навлеците не са добре дошли.

Преди да е започнал всякакъв диалог с недружелюбната жена, облечената в кожа вътрешна врата се отвори и човекът при който искаше да гради бъдеще изпълни цялата ѝ рамка. Познаваше го от снимки по вестници и участията му в икономически предавания по националните ефири, но не очакваше този исполински ръст да изсмуче въздуха от стаята. Отреагира на момента и предназначенията за дамата думи ги отправи към него, съпътствани с посребреното с букви картонче, даващо му достъп до него. Поглеждайки го с усмивка, "великанът" изрече пословично:

- Със стари визитки нови врати не се отварят! Но старите визитки са от стари приятели, а за тях затворена врата няма, ако разбира се, са все още в списъка на приятелите!...

Намекът бе повече от ясен. Шансът да излезе удовлетворен от предстоящия разговор зависеше от възможността шофьорът му да бъде ако не в списъка на приятелите му, то поне да се радваше на доверието му. Успокои го фактът, че поканата да влезе в кабинета беше равна на дадената от старата му дружка дума за безпрепятствен прием в бърлогата на финансовата акула, притежаваща собственост, внушаваща уважение и в етажите на държавната власт. Личеше си от подредените по американски тертип снимки с видни политици в скъпи рамки по стената, сякаш подсказващи, че тук не е за случайни хора, нямащи какво да му предложат, или най-малкото, имащи възможността да получат благоволенieto му. Винаги се беше учудвал на такава парадност, сякаш снимките не са и огледало на зависимости, очертаващи линиите на обвързаност между власт и пари. С толкова много снимки, "Исполинът", който вече му показваше къде да седне, или контролираше тази обвързаност, или и беше до болка подчинен...

- С какво съм толкова важен за теб младежо, че шофьорът ми така настояваше да те приема? - започна разговора той, оставайки прав, показвайки с позата си, че от отговора зависеше продължителността на оказаното благоволение.

Въпросът му бе достатъчно конкретен, за да изисква и конкретен отговор. Той не беше в рамките на очакваните, но беше знаков за самочувствие и възможности. Тонът с който беше зададен, подсказваше осъзната сила за даряване "на шансове, променящи съдби. За такъв шанс беше и той сега тук.

С властта която притежавате... изстреля отговора си, смятайки, че с тази конкретност разговорът тръгва в посока удобна и за двамата...

Над кого смяташ че имам власт? ехидно се усмихна „Исполинът“, макар, че нескритото ласкателство му допадна...

Това само може да знаете.. и добави. Мисля, че това е кръгът на забраненото любопитство и който го прояви, показва, че не познава същността на властта и начина по който тя съществува...

Значи те вълнува властта? Не знаеш ли тя какво бреме е?

Поносимо бреме е, след като всеки търси достъп до нея и никой не бърза да го отхвърля без време. Вие бихте ли зачеркнали с лека ръка власт и влияние, за да нямате това бреме?

Отговори, като следеше израза на лицето му. Това си бе явно нахалство от неговата страна, провокиращо моралните ценности на човека пред който стоеше. Знаеше, че подобен език можеше да доведе до край на срещата, но не искаше да изглежда като помияр, готов на всяка цена за каквато и да е услуга...

„Исполинът“ го стрелна с очи, сякаш да му подсказва, че преминава някаква граница на свободомислие. Дръпна малко нервно въртящия се кожен фотьойл зад стругованото с

ненормални размери бюро и тежко се отпусна в него. Посегна към сребърна кутия, стояща до старинния телефон и с бавни движения замачка избраната от нея цигара. Властта или печелеше време, за да реши дали срещата с младежа срещу него си заслужава да продължи, или беше тактическа пауза, за да даде възможност на гостенина си да намери подходящия стил на говорене...

Вълнуват ме възможностите на човека, който може чрез постигнатата власт да насочи потенциала ми в посока, интересна и за него... продължи той мисълта си, усещайки че е

настъпил момента на същинския разговор, ако въобще притежателя на власт реши да го проведе...

След думите му стаята се изпълни със смях, съпътстван от тривиалния, за забавляващ се човек, удар с длан по бюрото. Последва тютюнджийска кашлица, излизаща на пресекулки от широко отворената му уста. Два златни зъба „излязоха“ от тъмнината, в която съществуваха и допълниха обстановката от лукс и веселие. Появилата се в ръцете му носна кърпичка закри новото доказателство за благополучие, но показва елемента на суетната индивидуалност – инициалите му, бродирани със строгия готически финес. Усмирил вътрешната си белодробна секреция, домакинят го погледна вторачено и с полуусмивка го „застреля“ в упор: